

*Ἐκδοσις ἀρχική ὑπὸ Σπυρ. Λάμπρου, Coll. de rom. gr. σελ. 289-321 (ἐκ τοῦ κώδ. βοδλημανοῦ 282). — Περὶ τῆς πηγῆς αὐτοῦ πρβ. E. Kuhn, Zur byzantinischen Erzählungslitteratur ἐν Βυζαντ. Δελτ. 4 (1895) 246 ἔ.

341. Τὰ «ροδιακὰ» ἐρωτικὰ ᾄσματα. Ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν Στίχοι περὶ ἔρωτος καὶ ἀγάπης σώζεται ἐν χειρογράφῳ τοῦ 15 αἰῶνος (Addit. mss τοῦ βρεττανικοῦ μουσείου ἀρ. 8241) συλλογὴ ἐρωτικῶν ᾄσμάτων, τὰ ὁποῖα ὁ ἐκδότης ἀυθαιρέτως ἐπέγραψεν ἀλφάβητον τῆς ἀγάπης καὶ νῦν δὲ ἔτι γνωστὰ εἶνε ὑπὸ τὸ κατὰ συνθήκην ὄνομα τῶν «ροδιακῶν ᾄσμάτων». Δυστυχῶς εἶνε πολὺ ἐφθαρμένον τὸ κείμενον τοῦ μόνου χειρογράφου τῆς μικρᾶς συλλογῆς (707 ἀνομοιοκατάληκτοι πολιτικοὶ στίχοι). Ὁ ἀντιγραφεὺς, ὅστις ὁ ἴδιος καὶ κατήρτισε τὴν συλλογὴν, πρὸ ὀφθαλμῶν εἶχε κείμενα πλήρη χασμάτων. Ἀλλὰ καὶ ἔτι εὐδιάκριτα εἶνε ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῆς τὰ ἴχνη διαφόρων ὁμάδων ᾄσμάτων.

1. Ἡ ἀρχὴ σύγκειται ἐξ ἑνδεκα κατὰ στοιχεῖον ἀκροστιχικῶς (Α-Μ) διατεταγμένων ᾄσμάτων διαφόρου μεγέθους ψαλλομένων ἀμοιβαδῶν ὑπὸ νέου καὶ νέας, τὰ ὁποῖα προφανῶς εἶνε λείψανα πλήρους ὁμάδος μέχρι τοῦ στοιχείου Ω. 2. Κατόπιν ἔρχεται ὁμάς δεκαπέντε διστίχων (μόνον ἐν τέλει ἐν τριστίχον), ἐν τοῖς ὁποίοις μεθ' ὅλα τὰ χάσματα διακρίνεται ἔτι ἡ ἀλφάβητικὴ ἀκροστιχὶς Α-Ω. Δὲν περιέχουσιν ὅμως ἀμοιβαῖα ᾄσματα, ἀλλὰ μόνον τὰ παράπονα ἐνὸς ἀνδρός. 3. Ἀπὸ τοῦ 27ου ποιήματος ἄρχεται τὸ τρίτον κύριον τμήμα τῆς συλλογῆς, ὅπερ σύγκειται ἐκ μιᾶς ἀφηγήσεως καὶ δεκαεννέα ἐγκατεσπαρμένων ἐρωτικῶν ᾄσμάτων. Νέος τις ἀγαπᾷ ἐπὶ δύο ἔτη κόρην, εἰς ἣν ἀνοίγει τέλος τὴν καρδίαν του· αὕτη ἀπαντᾷ ὅτι εἶνε πολὺ νέος, ἀλλ' αὐτὸς λέγει, ὅτι καὶ οἱ μικροὶ γνωρίζουσι τί εἶνε ἔρωσ. Ἡ κόρη ἀπαιτεῖ τότε ἀπάντησιν εἰς ἕκατὸν ἐρωτικῶν λόγων ἐπὶ ἀνταποδόσει φιλημάτων. Καὶ ὅτε πλέον ἡ κόρη οὐδὲν ἀρνεῖται εἰς τὸν νέον, οὗτος τρέπεται εἰς εἰρωνείας. Ὡστε τὸ ὅλον ποίημα εἶνε διήγημα ἐρωτικόν, εἰς

